

Arrest

nr. 346 440 van 8 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat S.-M. MANESSE
Argonnestraat 30
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 28 april 2026.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S.-M. MANESSE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over het voorwerp van het beroep

Ter zitting wenst verzoeker afstand te doen van zijn beroep tot nietigverklaring dat oorspronkelijk ook in zijn verzoekschrift was opgenomen en de draagwijdte van zijn verzoekschrift ook te beperken tot de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens, beiden vervat in de bijlage 13septies. Hij schraapt bijgevolg de vordering tot schorsing van het inreisverbod van acht jaar van 5 maart 2024.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschouwt dit verzoekschrift dan ook als een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bijlage 13septies.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 maart 2024 legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) aan verzoeker een bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Op 5 maart 2024 legde de gemachtigde van de staatssecretaris aan verzoeker ook een inreisverbod op van 8 jaar.

Op 28 april 2026 legde de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker het bevel op om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die aan verzoeker ter kennis werd gebracht op dezelfde dag.

3. over de ontvankelijkheid ratione temporis

De ontvankelijkheid ratione temporis raakt de openbare orde (RvS 4 november 1980, nr. 20 686, Eeckman en Valcke). De rechter dient dus, zelfs ambtshalve, na te gaan of het beroep binnen de vervalt termijn werd ingesteld. De beroepstermijn dient strikt te worden toegepast en de rechter zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch (ten gronde) behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671; RvS 27 maart 2001, nr. 94 316). Het is de Raad niet toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken (RvS 15 juni 2012, nr. 219 733).

De waarnemend voorzitter stelt ter terechtzitting ambtshalve dat blijkens de bestreden beslissing en het administratief dossier verzoeker reeds eerder het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 5 maart 2024, en hij verwijst naar de termijnen voorzien in voormeld artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering.

Dit artikel luidt als volgt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”*.

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”*.

In casu werd de bestreden beslissing ter kennis gebracht op 28 april 2026, de laatste dag om een beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen, was 4 mei 2026. Het beroep werd evenwel ingediend op 5 mei 2026. Uit het verzoekschrift blijkt dat de raadsman er verkeerdelijk van overtuigd is dat de beroepstermijn in casu 10 dagen bedroeg vanaf de datum van kennisgeving.

Aan verzoekers raadvrouw werd de mogelijkheid gegeven om ter zitting te repliceren inzake de opgeworpen onontvankelijkheid wegens laattijdigheid, desgevallend omtrent overmacht. De beroepstermijn kan slechts worden verlengd indien een verzoeker ten gevolge van overmacht in de absolute onmogelijkheid verkeert om binnen de wettelijke termijn een beroep in te stellen. De bewijslast van het bestaan van overmacht ligt bij de verzoeker (RvS 23 mei 2003, nr. 119 779). De verhindering om het beroep tijdig in te dienen moet dus uitgaan van een van de menselijke wil onafhankelijke gebeurtenis, die onvoorzienbaar en onvermijdbaar is en die door het slachtoffer niet kan worden beïnvloed. (Cass. 9 oktober 1986, R.W., 1987-88, 778; zie P. VAN ORSHOVEN, “Niet ontvankelijkheid, nietigheid, verval en andere wolfijzers en schietgeweren van het burgerlijk procesrecht”, P&B, 2002, nr. 1, 3). De beoordeling van de redenen van overmacht komt toe aan de feitenrechter (RvS 16 december 2009, nr. 198 980; RvS 10 januari 2006, nr. 153 402).

De raadvrouw, die loco optreedt, gedraagt zich naar de wijsheid. Ze wijst wel op de redenering die in de pleitnota door de dominus litis werd neergelegd. Daarin haalt de dominus litis aan dat de thans bestreden beslissing van 28 april 2026 een nieuwe beslissing is, die de voorgaande bevelen vervangt. Het gaat om de eerste betwisting van deze specifieke beslissing, daardoor zou de termijn van 5 dagen niet van toepassing zijn en wel degelijk de termijn van 10 dagen.

De Raad kan deze redenering niet volgen. Het volgen van de redenering van de dominus litis zou immers tot gevolg hebben dat er nooit sprake zou zijn van een beroepstermijn van vijf dagen bij een tweede of volgende verwijderingsmaatregel, omdat de laatste verwijderingsmaatregel telkens alle voorgaande

verwijderingsmaatregelen zou vervangen. Dit zou de bepaling: *“Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”* zinledig maken.

Hiermee werd geen overmacht aangetoond, noch dat de termijn van tien dagen van toepassing zou moeten zijn.

De vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend meer dan vijf dagen na kennisgeving van de bestreden beslissing en is derhalve laattijdig.

Bijgevolg dient de Raad niet in te gaan op de overige argumenten in het verzoekschrift of in de pleitnota die daags voor de zitting aan de Raad werd overgemaakt.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

A. MAES